

Tác giả là dân Huntington Beach, Nam California, nguyên Trung Úy Quân Pháp thu c Tòa Án Quân Sàì Gòn. Bị t phái v B T Pháp. Từ “c i t o” 7 năm. Cùng gia đình qua M theo di n HO năm 1991. H n đang h ng tr c p th t nghi p.

Xin th a tr c cùng quý v đ c gi , đây là n đ u tiên tôi v t bài đăg báo. Ng i u ng cà phê v i b n bè, nói v các chuy n x y ra chung quanh mình thì đ , nh ng chuy n các chuy n này thành văn v t thì khó quá, nên vẫn v t c a tôi ch c ch n g p nh u sai sót, mong quý v th i.

Gia đình và tôi qua M năm 1991. Thời gian M t i nay, tôi t “đánh giá” là trung bình, đ so sánh v i đ t di t n đ u tiên sau tháng T 1975. Nói v th i gian, ch đ ng m nghĩ i nh ng ngày đ u t i M tham đ các l p h c ESL.

Tu n đ u tiên M , tôi đ c anh em, b n bè th ng r xu ng ph Bolsa ăn u ng ho c la cà c các quán cà phê. Đi đ n đâu, tôi cũng đ c khuyên ph i tham đ vài l p “i-ét-eo” (ESL). Thú th c lúc đó tôi không bi t “i-ét-eo” là cái gì c , mà ph i tham đ t i m y l p, và m i l p kéo dài m y ngày. Tôi không dám h i ai, vì th y ai cũng nói “i-ét-eo” mà mình không bi t thì quê quá. C m t tu n th c m c, sau cùng tôi h i chú em tôi, chú cho tôi bi t “ng i ta nói anh nên theo h c m y l p Anh văn đó. X p x 50 tu i đi h c Anh văn ít nh t ph i 1 năm. Tôi c m giác l nh x ng s ng. T Trung H c lên Đ i H c, sinh ng chính c a tôi là Pháp văn, nên Anh văn tôi đ t. Nghĩ đ n ph i đi h c Anh văn tôi th y ngao ngán quá. Đ u sao, tôi v n ý th c đ c r ng mu n có vi c làm, t i thi u ph i bi t Anh văn và lái xe. V y là đành mỳ mò đi h c.

Sáu tháng đ u, trong th i gian gia đình còn đ c h ng tr c p, tôi ghi danh h c t i 2 trung tâm. Th ng thì ngày nào cũng h c, có ngày h c 2 bu i. T i trung tâm Ranch Santiago College tôi g p r t nhi u b n h c cùng kho ng tu i, cùng hoàn c nh HO nên sau này r t thân tình. Ngày đ u, bà giáo, tôi còn nh tên là Dorothy yêu c u các h c viên tu n t lên gi i thi u v b n thân mình. T i phiên anh Phát, b n cùng l p lên t gi i thi u là phi công trong Quân L c Vi t Nam C ng Hòa, và t ng h c lái máy bay M 2 năm.

Qua ph n t gi i thi u c a anh Phát, tôi r t có c m tình vì hoàn c nh anh Phát cũng gi ng tôi, nên gi ngh gi i lao, tôi lần la i h i chuy n anh vì sao anh M h c 2 năm mà còn tham đ m t l p Anh văn c p th p nh th này. Anh Phát cho bi t theo đúng ch ng trình hu n luy n c a M cho các phi công đ ng mình nh Đài Loan, Đ i Hàn, Vi t Nam, m t s các qu c gia

Trung Đông, v.v... thì các sinh viên sĩ quan (SVSQ) của các quốc gia đang mình chung xen kẽ nhau, như SVSQ Việt Nam chung với SVSQ Đài Loan hoặc Ráp để nói tiếng Anh với nhau. Tuy nhiên thông các SVSQ tập hợp, dĩ nhiên với các đang học của mình để nói tiếng mẹ đẻ. Ngoài ra anh Phát cho biết, học lái máy bay không cần thi tốt trình độ Anh văn phải cao lắm, chỉ cần thi tốt nhất là biết khoảng 100 từ chuyên môn của máy bay là được.

Bà giáo Dorothy muốn tránh tình trạng các sinh viên nói chuyện với nhau bằng tiếng mẹ đẻ, nên bà bắt buộc trong lớp phải nói tiếng Anh, và nếu nói ngoài tiếng Anh sẽ bị phạt 25 cents mỗi lần, số tiền này để cuối tuần tổ chức party. Có một lần hai anh bạn Việt Nam đóng trống của người 25 cents cho bà giáo Dorothy để được nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt. Mặc dù bà Dorothy cười và nhận tiền 50 cents, nhưng nhóc đây là lần đầu cũng là lần cuối đấy nhé.

Ngay ngày Pháp có câu "thùng rỗng kêu to", áp dụng cho trường hợp của tôi thì quá đúng, vì sau khi học được 6 tháng tôi lại thích học tiếp nói tiếng Anh mặc dù biết mình nói sai văn phạm và sai giọng (accent) vẫn thích nói.

Khi đã bắt đầu được chút ít tiếng Anh tôi học tiếp nói tiếng Anh bằng cách tự đặt mình hoàn toàn, có thể tạm xếp vào 3 đang sau:

Thứ nhất, trong lớp học tôi luôn luôn kiếm cách hỏi giảng viên về đồ đạc và vấn đề, có những vấn đề rõ ràng là vấn đề, thành thử mỗi khi giảng viên qua mặt chúng tôi thì thông học hỏi Mr. Chân có cần hỏi gì không.

Thứ hai, có một bà Mẹ hàng xóm nhà khu apartment tôi, một hôm xin quá giang xe tôi đi đón con vì con tôi cũng học trường đó. Nhân dịp này tôi để nghe để tôi cho quá giang hàng ngày, chỉ để có dịp học hành Anh văn với bà ta. Thôi thì hai bên cùng có lợi.

Thứ ba là chuyện nghe điện thoại. Khi đi qua Mẹ, nếu là tiếng Việt trong điện thoại thì tôi nghe, nếu là tiếng Anh, tôi chuyển cho con gái tôi nghe (con tôi biết biên với em tôi năm 1984). Sau khi lõm bõm được chút ít tiếng Anh, thì tiếng Việt hay tiếng Anh trong điện thoại tôi dành nghe hết. Mặc dù con tôi đã lấy ý tôi "bắt nói tiếng Anh để ý accent, Mẹ không hiểu đâu." Tôi trả lời bằng điện thoại: "Mẹ không hiểu thì tao hiểu."

Thức tôi lúc này là tôi nói thì M không hiểu, còn M nói 10 chữ trong một câu, tôi chỉ hiểu được 3 hay 4 chữ rồi tôi đoán, có khi đúng có khi sai, thành thử ông nói gà bà nói vịt, như cuộc nói chuyện của hai người điếc. Có một lần đoán sai, sau khi trả lời xong một tràng tiếng Anh đầy lỗi văn phạm và sai ngữ pháp, tôi nghe bên kia đứng dậy hỏi tôi "what are you talking?" chỉ có người nghe nghĩ tôi khùng, còn tôi thì vừa cười lên rồi vừa quờ trờ rồi "I don't know", đứng dậy bên kia "You don't know, how can I know?" rồi gác máy.

Ngoài ba tiếng thức tiếp nói tiếng Anh trên đây, nếu có dịp nào đó được "biết đi nói" nói tiếng Anh là tôi không biết. Một hôm tôi đi tìm bán phở tưng xe hơi gần nơi tôi cư ngụ thuộc khu Việt Nam. Một ông M bán hàng nói tiếng Việt với khách, ông cho biết vì vừa đi buôn bán ở khu người Việt, nên ông học tiếng Việt. Tôi cũng cho ông biết vì tôi đang học tiếng Anh nên muốn nói chuyện bằng tiếng Anh. Vậy là có màn đàm thoại giữa một ông M nói tiếng Việt và một ông Việt nói tiếng M ESL. Có lẽ đây là cuộc đàm thoại có nhiều lỗi văn phạm nhất, sai ngữ pháp nhất và thú vị nhất.

Khi lần sống báo lãnh và HO hết thì tôi M học năm đầu 90, học người người tôi trả về cho học người người tôi sau, học riêng riêng học của tôi, tôi được các bạn học sinh học ESL và Điên T tôi Rancho Santiago College. Một mùa học trên 6 units sẽ xin được Financial Aid. Vừa học có lợi cho bản thân mình rồi vừa có chút ít tiền tiêu vặt. Lúc này, sau hơn một năm "đền sách", ngoài tính thất thức tôi thấy học rất vui. Nóng máy, nên tôi học rất hăng, ngoài ra tôi học hăng cũng vì sẽ sau khi lãnh Financial Aid rồi mà bạn con F sẽ bắt đầu tiền rồi.

Sau đó tôi có việc làm ban ngày thì một hăng điên tôi, tôi vừa cần ghi danh học các lớp đêm. Dù rằng tôi không còn đi đầu kiện xin Financial Aid nữa, nhưng tôi cũng tiếp tục học thêm mùa nữa mới nghỉ. Một mùa học sau cùng thì nay, mọi chuyện năm đã trôi qua, nhanh như một giấc mơ, đầu sao thì tôi không còn cái cảm giác "lên xuống sông" như buổi ban đầu khi nghĩ tôi phải tham dự các lớp "i-ét-eo" nữa.